

Sygn. akt I C 741/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Szczyrba

Protokolant: Agnieszka Zabagło

na rozprawie po rozpoznaniu w dniu 19.11.2013 r. w Zgorzelcu sprawy

z powództwa: **T. K. i J. K.**

przeciwko: **(...) Spółce Akcyjnej w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. solidarnie na rzecz powodów T. K. i J. K. kwotę 4.067,25 zł (cztery tysiące sześćdziesiąt siedem 25/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 3.267,25 zł od dnia 21 marca 2013 r. do dnia zapłaty,

- 800 zł od dnia 21 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.409,45 zł (tysięcy czterysta dziewięć 45/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 741/13

UZASADNIENIE

Powodowie T. K. i J. K. w dniu 27.05.2013 r. wnieśli pozew o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 4.587,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.787,93 zł od dnia 21.03.2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 800 zł od 21.05.2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu żądania podali, że są współwłaścicielami samochodu marki V. o numerze rej. (...), który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej w dniu 18.02.2013 r. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W trakcie postępowania likwidacyjnego, pozwany wypłacił powodom odszkodowanie w wysokości 1.604,99 zł. Powodowie nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania zlecili rzeczoznawcy samochodowemu określenie rzeczywistych i niezbędnych kosztów naprawy uszkodzonego auta. Według rzeczoznawcy D. Ł. (1) rzeczywisty koszt naprawy wynosi 5.392,92 zł. Za koszty ekspertyzy powodowie zapłacili 800 zł. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się: 3.787,93 zł jako dalsze koszty naprawy pojazdu, powiększone o koszt wykonania ekspertyzy 800 zł.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 20 - 23) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Przyznał, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki zdarzenia drogowego oraz że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodom 1.604,99 zł. Zarzucił, iż przywrócenie

pojazdu do stanu poprzedniego jest możliwe poprzez naprawę przy zastosowaniu części nowych, zamiennych o symbolu Q, gdyż uszkodzony pojazd na dzień kolizji był użytkowany od 2001 r. i nie było koniecznym i niezbędnym, aby został naprawiony przy użyciu części oryginalnych sygnowanych logo producenta, a więc najdroższych na rynku. Pozwany nie ustosunkował się do żądania zapłaty dotyczącego zwrotu kosztów ekspertyzy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.02.2013 r. w B. na parkingu przy ul. II Armii Wojska Polskiego doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) rok produkcji 2001, nr rej. (...), którego współwłaścicielami są powodowie. Sprawca stłuczki kierował pojazdem marki B. nr rej. (...), którego właściciel zawarł umowę OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym. Poszkodowani zgłosili szkodę u pozwanego w dniu 22.02.2013 r. (akta szkody nr (...), umowa sprzedaży samochodu z dnia 16.01.2013 k. 7)

W kosztorysie nr (...) sporządzonym przez pozwanego wskazano koszty naprawy pojazdu na kwotę 1.604,99 zł, w tym 110 zł za robociznę (według stawki 50 zł/rbg), 647,63 zł za części zamienne, 307,24 zł za materiał lakierniczy i 240 zł za prace lakiernicze. (kosztorys nr (...) k. 8 verte -10). Pismem z dnia 13.03.2013 r. pozwany zawiadomił o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1.604,99 zł brutto. (k.8) Powodowie nie zgadzając się z taką wyceną zlecieli sporządzenie określenia wartości szkody rzeczoznawcy D. Ł. (2), który sporządził kalkulację, szacując koszty naprawy pojazdu na kwotę 5.392,92 zł, w tym 430 zł za robociznę (według stawki 100 zł/rbg), 961,07 zł za lakierowanie, 2.938,42 zł za części zamienne z normaliami i 55 zł za koszty dodatkowe. (ocena techniczno - ekonomiczna z dnia 18.03.2013 k. 10 - 15) Za ekspertyzę powodowie zapłacili 800 zł. (rachunek nr (...) k. 15 verte)

Pismem z dnia 14.05.2013 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 4.587,93 zł tytułem odszkodowania, aktualnie dochodzonego pozwem w terminie do dnia 20.05.2013 r. (wezwanie do zapłaty k. 16)

Koszt naprawy pojazdu V. (...) nr rej. (...), rok produkcji 2001 to kwota 3.961,17 zł netto i 4.872,24 zł brutto dla średnich stawek warsztatowych i cen części alternatywnych jakości Q na prawach oryginalnych o bardzo dobrej jakości, w tym m. in. koszty robocizny 324 zł, koszty robocizny lakiernika 480 zł, koszt materiałów lakierniczych 481,07 zł, koszt części zamiennych wraz z normaliami 2.604,10 zł. Stawki za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych w wyspecjalizowanych warsztatach samochodowych z terenu, na którym doszło do kolizji wynoszą 90 zł netto za prace mechaniczno – blacharskie i 100 zł za prace lakiernicze. Pojazd powodów w dacie wypadku miał dwanaście lat, posiadał wcześniejsze niezwiązane ze szkodą uszkodzenie drzwi tyłu nadwozia pojazdu. Z uwagi na to oraz wolumen dostępnych części alternatywnych tj. lampy tylnej lewej i spoileru zderzaka (tylko dwie części) ich zastosowanie nie będzie mieć wpływu na estetykę pojazdu i bezpieczeństwo, nie spowoduje też spadku wartości pojazdu. Zastosowanie tych części nie pozwoli również na łatwe rozpoznanie uszkodzenia pojazdu, ponieważ cechy identyfikacyjne są widoczne dopiero po ich zdemontowaniu. Naprawa spowodowałaby spadek wartości, gdyby pojazd miał mniej niż 6 lat. (opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej D. G. z dnia 19.08.2013 r. wraz z kalkulacją k. 56 - 73).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, w tym akt szkodowych pozwanego nr (...) oraz opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej D. G.. Sąd w całości dał wiarę zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, uznając opinię biegłego za spójną, logiczną i wyczerpującą zwłaszcza, że żadna ze stron nie składała zarzutów do jej treści.

Sąd, zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione, co do zasady należało uwzględnić łącznie do kwoty 4.067,25 zł.

Na podstawie art. 34 ust 1 i 36 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zmianami) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną szkodę, której następstwem jest

między innymi uszkodzenie mienia, zaś odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W związku z tym odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 822 § 4 k.c., zgodnie z którym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności, natomiast przedmiotem sporu był zakres tej odpowiedzialności, wyznaczany przez przepisy art. 361 kc i 363 kc.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego D. G., wycena kosztów naprawy pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) zł wyniosła 4.872,24 zł wraz z podatkiem VAT. Sąd podzielił stanowisko biegłego, który posiada specjalistyczną wiedzę i przyjął jego ocenę, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na wiek pojazdu i brak widocznych na zewnątrz oznaczeń mogą zostać zastosowane dwie części kategorii (...), zamiast części oryginalnych, co przynosi oszczędności na częściach. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20.06.2012 r. III CZP 85/11 wskazał, iż nawet w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta pojazdu, do naprawy albo obliczania kosztów naprawy mogą być wykorzystane ceny innych części nowych, które są tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, oznaczone jego znakiem towarowym albo logo rozprowadzone w opakowaniach w ten sposób oznaczonych i dystrybuowane w ramach jego sieci dystrybucji.

W niniejszych okolicznościach, użycie części zamiennych "o porównywalnej jakości o których producent zaświadcza, że są one tej samej jakości, co komponenty, które były stosowane do montażu danych pojazdów samochodowych" jest racjonalne i wystarczające, gdyż nie narazi szczególnego interesu poszkodowanych na uszczerbek i jednocześnie umożliwi im przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2012 r. III CZP 85/11). Tym samym biorąc pod uwagę, iż w trakcie postępowania likwidacyjnego została wypłacona poszkodowanym kwota 1.604,99 zł, należało zasądzić z tego tytułu kwotę 3.267,25 zł. (4.872,24 zł – 1.604,99 zł), oddalając powództwo co do kwoty 520,68 zł.

Oprócz tego powodowie dochodzili zwrotu kosztów ekspertyzy poniesionych w postępowaniu przedsądowym w wysokości 800 zł. Sąd uznał to żądanie za usprawiedliwione, gdyż wydatek ten był celowy i umożliwił powodowi jako osobom nieposiadającym wiedzy specjalnej na weryfikację stanowiska pozwanego przedstawionego w decyzji o przyznaniu odszkodowania z dnia 13.03.2013 r. Zgodnie więc z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 02.09.1975r. I CR 505/75 oraz uchwały SN z dnia 18.05.2004r. III CZP 24/2004 - w takim wypadku koszt ekspertyzy stanowił szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c, zgodnie z żądaniem pozwu. Zgodnie bowiem z art. 817 § 1 kc i z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Natomiast świadczenie o zapłatę zawrotu kosztów ekspertyzy w wysokości 800 zł, stało się wymagalne w terminie wskazanym w wezwaniu do zapłaty z dnia 14.05.2013 r. (art. 455 kc).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc, albowiem powodowie ostali się przy swoim żądaniu w 89 %. Na koszty procesu składa się: opłata od pozwu 230 zł, koszty wynagrodzenia biegłego 810,81 zł (k. 75), koszty zastępstwa procesowego stron w wysokości po 600 zł zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł, czyli łącznie 2.257,81 zł. Powodowie ponieśli koszty w wysokości 1.657,81 zł, a powinni ponieść 248,36 zł, a zatem należało zasądzić na ich rzecz od pozwanego kwotę 1.409,45 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec, jak w sentencji wyroku.